

Tonnie: “Bijna niemand ziet **dat ik een oog mis**”

Bij een ongeluk tijdens het klussen raakte Tonnie Landman (74) in 1997 haar rechteroog kwijt. “Voor ik het wist, werd ik bedolven onder de stenen”

Tekst: Deborah Ligtenberg | Fotografie: Hester Doove

“Natuurlijk wilde ik helpen klussen in het vervallen huisje van vrienden, gezellig, zo met elkaar. We besloten een muur die wat wankel stond omver te halen. Om geen gevaar te lopen, bleven we allemaal op afstand. Ik stond bij een wandje dat haaks op die muur stond. Het laatste wat ik me herinner, is dat de wand die niet had moeten vallen op me af kwam. Ik strekte mijn armen om hem tegen te houden, maar werd bedolven onder de stenen. Zeventien uur lang ben ik geopereerd, waarbij een bloeding tussen mijn schedel en hersenvliezen werd gerepareerd. Gelukkig waren mijn hersenen niet beschadigd. Maar het gebied rondom mijn rechteroog lag behoorlijk in puin, dat is met titanium plaatjes aan elkaar gezet. Dat mijn oog niet kon worden gered, wist ik meteen toen ik bijkwam. Ik zag met rechts niets meer. De arts was glashelder: ik zou met mijn rechteroog nooit meer kunnen zien. Volgens hem was het een wonder dat ik na zo'n ernstig ongeluk nog leefde. Behalve de schade aan mijn hoofd mankeerde ik niets, ik had geluk gehad. Maar al snel merkte ik dat je met nog maar één oog echt beperkt bent. Ik zag veel minder diepte, liep tegen dingen aan,

heel normale handelingen werden gedoe. Ik wilde mijn oude leven terug, maar zou dat ooit lukken? Ik was soms wanhopig. Totdat ik iemand tegenkwam die ook een oog kwijt was. Zij vertelde dat ze bergwandelingen maakte, en dat gaf mij hoop. Dat kon dus! Door deze ontmoeting kreeg ik behoefte aan meer contact met mensen met één oog. Omdat er geen patiëntenorganisatie bleek te zijn, heb ik er zelf eentje opgericht: OOG in OOG. Contact met mensen die precies begrijpen waarmee je te maken hebt, is heel fijn. Voor mij geeft het ook betekenis aan dat nare ongeluk. Er is mij iets ergs overkomen, maar ik kan nu anderen helpen. Dat is een goed gevoel.

Ik geef lotgenoten mee dat het leven niet ophoudt als je een oog verliest. Je kunt er verder mee. Je gaat er verder mee. Er is meer dan dat oog, je bent niet anders dan anderen. Door mijn oogprothese zie ik er nu ook uit zoals anderen. Dat is fijn, want ik heb niet altijd zin om erover te praten. 's Nachts doe ik hem uit, maar verder draag ik 'm altijd. Ik ben eraan gewend, ook aan zien met één oog. Al blijft het opletten. Laatst moest mijn partner snel de wijnfles een duwtje geven omdat ik anders naast het glas schonk. Maar zo erg is dat niet. Ik kan autorijden, heb tot aan mijn pensioen gewerkt en ben van betekenis voor anderen. Mijn ontbrekende oog zit mij niet in de weg.”
www.ver-ooginoog.nl

“Hij moest de fles snel een duwtje geven want anders had ik naast het glas geschonken”

